

P

Kobilica.

326/277

Kil je sirotec človek, ki ni imel štora & čim živiti se, ki je imel druge živine v dvoje, kakor dva vola, pa se ta dva v. jeji. Štorec je opravičil reči, ki so pri hiši naj bolj potrebne; tadna sta mu pomagala vsak dan je lekal & čistil. Bil je bil enkrat & volama v les porjav. Koro drevo pose-
 kuje ni je stopil pred-uj, lovec & zelena oblečen. »Kdo ti je ušel & tujeje
 hosti dnevno napravljati & gausije lovec nad rjino. »Kdo neki? -
 reče sirotec - moja revščina. »Koro si me rodil & tuje porjav, koro si me
 sila ne morala. »Koro pa dalje govori: Če je sed, kar psovi, da si
 tako sirotec, ti jaz lahko pomagam, ako mi to vstavi, kar ti bom
 lekal. »Kmet govori: Kam vidil, če je mogoče. »Koro, kaj naj, štorec. »Koro
 pa mu reče: Čemu vidil, kar se ved, da & hišimam, ti dnevno veliko dnuar-
 ja, da ti ga ne bo svoje žive dnu dnuarjal. »Kmet, prideu to da sram,
 je vedel za vse, kar je imel kobilice hiši, in misli, kaj si pač dnu, da
 si gausje ne vedil. Pa najde nič, da si ravno o misli, vse koto svojega
 dnuarja pusti. »Kaj do reče - svoj beseda, imej, kar se dnu, da imam.
 »Koro: »Moj beseda. »Koro se o perst, poterdil & listom & lastno kobilice
 pida mu, kar so svoje žive & najja pogodba. Do do dvajset let štoli;
 prideu pouj. »Kaj pa pojdi kje te doli posekaj, malo dnuar, dobil
 do sudi dnuarja polu voz. »Kmet se vrede & sekiró na perst, da kbi
 pusti. Zapise, poterdil pogodbo, da lovec pida: hle, pošla dnuar,
 dobi dnuarja toh kup, da so komaj na voz šli. Šola ništa mogla reči
 take tuje, in lovec je svojo imiti pomagati. Kadar dnuar pripelje, splovi
 na tihom dnuarje v hlt. Kadar je pa opravil, in ravno v hlt & dnuar dnuar,
 pride iz hiš dnuar. Pa zagledati reče, »Koro, so je oči dnuar. »Koro je
 že spet zavreca reči. »Kako se je oči vstavlil, v hlt dnuar lahko misli.
 »Koro - pravi - »Kaj sin štorec dnuarim naplenušilam & sin dnuar prodal,
 ki ni imel vedil, da ga imam. »Koro vidil oči vedil, ni ga vidila
 živa dnuar, da bi se bil kobilice smejal. Nua, kar ga vidi vedno zavreca,
 ga v oči poplasi, »Kaj mu je, ali je vola, ali se mu je kobilice
 zega pimecilo. »Koro dolgo koro dnuar, ali hel se ni nehala moli.
 dnuar, jej pove, in reče, da je sin dnuar zapisal. In od štorec se
 tudi nju obraz ni oči zavreca. Kadar je sin dnuar, so jej kobilice
 pale solze iz oči in močile nje v hlt in v hlt dnuar bol, & padel hlt.
 In nju, »Koro je dete o naróje oči, je, »Koro dnuar svoj, soce
 peldilo, in globok zdihlej iz peldil peldilo, in kadar se mu je dete vas-
 mejalo, se mu je v hlt v hlt, in solze so mu oči zalile. Kadar je pa
 dete je nekoliko odlašalo, da ga dala v oči, in dnuar se je tako peldil, in
 da je peldil, se solze je peldil. »Koro je bil v hlt reči, in rad ga je
 imel do lastno dete. Reče mu enkrat, da naj malo oči & rjino pride
 go. »Koro je oči neiglečno peldil, in dnuar, da bode se kobilice, kobilice
 ga iz nju. »Koro rad ga imam - pravi - in peldil oči dnuar, pa
 da mi dala veliko besede. »Ali mu dala veliko žalost, »Koro oči
 in globoko zdihuje. »Koro pa se to čudno peldil, »Koro da bi moglo

dete, ki ga mu ni macega ni v pridnosti ni v sedenju v celaj svetli,
 sčetu žalost delati, v skolo je bil bud, da sliti ganta ykajati ravno od
 sčeta, ki di ga imel naj bolj svetl diti. Spradije ga, zakaj i kako.
 Toda sčt se slavi poodate, pa na zadnje se vendar ni splositi i poe,
 kako da ga je, ko se vedil ni, da ga ma, hudobi zapisal, ki so, ko
 dvajset let potee, pouj prišla i ga zvela. »Uči - pravi sčunik - zato
 le rikas se bodite žalostne. Bomo skusili, da ganta hudic se bo dobil.
 Spradili ga bomo za duhoski stav. Taut je prideu i prebrisane yla
 se. - Zvejali so ga i pripravili za duhosua. Tako pridno se je uel,
 da je po dve leti v cunue letu zdeloval, i se preden je bil dvajset
 let star, je imel že do malega vse zgne. Ni kos pred 24. letom
 duhosua biti ne smoe, je smogel čakati, da leta pridejo. Kas je imel
 na sebi, vsa obleka je bila blagoslovjena ali zegnana i polno bluzih
 svetih reči je imel vedno pri sebi. Ko je dvajset let dosegel, je
 sedel enega dne v hiši za mizo i čakal, kdaj do hudoba prišla.
 Hudic pride, ali kas ga vidi vega v zgnih, se kas spravi i vse
 ne zimeu zraj. Prinecilo se je pa, da je imel poletenki proč dan
 nekane ite, i ko je nazaj prišel, je bil sed poten i do kofe, pemočue.
 Gle v svojo stanico se preoblači, i ko ravno vse raz se kane, se
 hudoba kas prikaj, ga zgrabi i vgaue, kas ni imel nič zegnane
 na sebi. Kve ga i plinise daleč nekane v tej glad. Vudi ga pristi,
 mu reče: »Teme gladu bod zdaj prebival. Tudi bod vega dosti, kas
 bod hotel. Na, tukaj imas plet, kadas bod lačen, kas razgerai ga,
 kve jede, i kakoriko vino ali pijaco bod se pojel, precj v na pleti.
 Postljo bod dobišal vsak večer mehko postlano, da takore nočaj je
 nisi imel. Tala nimaš nič, delat le, kas sam boš. Daje se je
 prepovedano. Titi se smei iz glada. Po vertu hodit i jahas tegale
 konja kakol, kolikor i kadas boš, vauo iz verta ne omd, i pa
 imible duri porobenuj, ceni ne odpreti. Gnoj, se če prepredit. Gaj
 grem, čez sedem let spet pridem. Nič mi gre. Bladencu se je dobro
 yadilo. Zintaj, ko je vstal, je pogreul post, pripravljeno je bilo naj
 dolje kosilo, opoldne naj, boljša pijina i zvečer naj boljša acicija. Zve-
 čer je bila postlja vlecj postlana i tako mehka, da noben kralj take
 nima, kas jih zivi pod soluncem, i tako lahko i sladko je v njej spal,
 kakol dete v materinu naročju. Dolga časa je bil svet i galdvoljina,
 ali, kas žive duse nikoli vidil ni, se mu le do ljudih, po kakem tovar-
 vi božiti zne, i dolgi čas ga naj bolj nadleguje. Tudi se ga je zvedavost
 lotila, i jelo ga je smikati prepovedana vrata odpreti i pogledati,
 kaj je nebi. vudi shraunega, kas je tudi on, kakol mi vse, dober kod
 zvedavosti po nasej pervej matki čovi prejel. Kuder je bil avtito
 vrdniti, kakol bod, da ga ni koj, prvik sedem let sluhajava pmanagala.
 Sedem let mine, i hudic, kako je objubil, pride vauu. Ga vobali, kemu
 je speto služil, i ga prasa, ali mu je dobit ali ne. On pravi: Dobre,
 nič mi ne manka. Hudic: Kas, vidi se se tako, kakol vrdaj. Gane i čez
 sedem let pridem spet. Konaj pa je sčel, pravi mladencu sam sebo: »Gj
 ni, kane boš i pridit, kadas boš. Se dan več dolgega časa tukaj proda
 jat. Gle i vple prepovedane duri. Prist je v velik, pooden klev,
 kje je dvajset letih konj stalo. I sledujmu gle, vsacega pogledi,

gosloja, kadar pa pride na uni Rouč kova, dobi tudi isto zjuranje i
 dostadano kobilica. Najme vaju i pravi: Kaj te boli, ugnjusno kobilice, i se
 obene strau od raje. Ali kobilica odgovori: Kakor ukladaj, kila mova solica,
 o človeškine glasov: N, ne pljuj me i se sicutaj, kaj te se stegnam dobla
 diti. Ali menis, da hudič ne ve, da si duci odpet i sicutaj. Maladenci
 se prestraši, pa se doz gade i pravi: Kaj čemu stoliti? Kobilica: Poj
 di, o studence, ki poroverta teče, lase, na moči, zavoji i zavojane imeji,
 dokler ne polecijo jih odvezati. Potlej uzmi kobilico, stiglej i dilo,
 mene odveji, zasli, da uideva. Sed je, zmočil si je o studence, ki je
 poroverta teta, lase, jih zavozal, ozi kobilico, stiglej i dilo. Zavozal
 je kobilico, jo zasledil i gledala sta iz grada. Mijala sta se celi dan, kar pravi
 kobilica: Ne se ozi, če ne gre hudič za nama. Maladenci se ozi, zagleda hu
 dica i pravi: Je je dize, kaj bo? Kobilica pravi: Ne se ozi, kaj bo? Kobilica
 čez glavo. Dize, i konaj, je na tla padla, gaste stasiva rosta, da ga ni bilo
 viditi kova se kila z vemi. Hudič je tomastil dolgo čez ujo, da sta
 ona dva se daleč prišla. Spet reče kobilica: Ne se ozi, če ne gre se
 spet za nama. Maladenci se ozi i pravi: Spet jaha za nama, i se je
 dize, ko perviklat. Kobilica: Ne se ozi, kaj bo? Kobilica čez glavo. Dize
 i konaj, piletiti stiglej na tla, vstane odlik, visok prit, gova o rosto
 i polecijo, dolga i široka, da preden je hudič čez ujo, piletelj, sta se
 ona dva daleč prišla. Spet reče kobilica: Poglej, poglej, če ni spet za
 nama, tu pogleda i pravi: Spet je, i gade, gade, kaku bo dostil. Kobi
 lica: Kaj dize, kaj bo? Kobilica čez glavo. Dize, i konaj, je na tla pila:
 teta, se rasprostle staklen ali vliemnat prit, dolg i visok, da ga ni
 bilo prejeti. Ukoli je dilo, predake. Čez ujo, piletje, ne pleti, ker se za
 kobilico kobilico prijete, ni moglo i se ujo, kaj spodeknila. Ukopal je
 hudič i čel uropaj. Ona dva pa sta mijala dalje, ko pridita do toke,
 reče kobilica: Kaj pa te pojdi z mene. Sed se ni tega bati, da bi za
 nama prišel. Mene tihaj pusti. Kava se domnatej, loki. Ti pojdi
 i prišci si kake službe. Kadar se to do kaj, primucilo, ali kadar kaj
 novega zves, pridi k meni i posedala ti dom, kaj imat storiti. Sed je
 o kobilice, pustit jo je na loki i čel službe iskat. Kmalo pride do
 ovcarja, ki ga pravi, ali si ga užitil o službo zjeti. Ovcar pravi: Ako
 hočeš soce pasti, stegnet ostati primeni, ti dom je vse potrebno dal,
 če dos zvesto pastel i novece soce ne zjubi. Tu je bil pice soje ostati, i per
 sojito, ko je imel znate, uni je ovcar pumjal zjeti soj, zjeti. Toda on ni
 hotel nič, kakor ga je ovcar silit. Znal je precej daleč od doma na tratino, i koje
 solnce na poldne prišlo, je pogrnul pert, ki ga je iz istega grada sebo vzel.
 Se je lepo ugnjud i gaspal, kakor se je bil o gladu naradil, kar delo ni
 nič imel. Kadar se gudi, ni bilo novece soce, nikjer se viditi. Kobilica
 pa ne najde nikjer sledit, kava se si bile pogubile. Kaj je storiti? Spomni
 se kobilice. Gleh raje na loko, kjer se je pasta, i je pasta, kaj je storiti.
 Ona pravi: Pojdi tam leže o uni les, o lesu stoji brast, o brastu silav
 moj. Glavce pa stoji na brast prilonjen meč. Neč uzmi i moja o
 brasta pollici na doj, i glavo mu, odskaj. Ne pu ima klic, klic uzmi,
 pojdi dalje, prišel boš do skale. Skalo bo duci, sklene jih o klicu. O
 pollici je polno stok, zjenu jih, da ti naj gleda soce iskat, tu kadar
 do to stojimo, zakleni skalo, ozi klic i skrani ga se ti bo prav prišel.

Kakor mu je dobila rekla, tako je storil. Sel je, dobil je hrast, smec i snoga, ki je mu glavno odšel k njim vzel, skalo odhlaul i storil, po soce signal, ki so mu jih kmalo vse prigrali. Kape skalo, zjame k njim i zjeme domice. Kaj je pa je poznor bilo, mu vse sočas, da mora pred domu giniti, da so mogel soce presteti, da nobene ne manka i gospodarski se do. Drugo jutro zjeme na drugo loko, i kakor se trudi, da bi spoldne porjizine se zasjal, le zaspil kakor prvi dan i vse soce zjubi. Spet yle h kobilici, spet mu ravnost tako sovratje drugega nozja ubiti i druge jemu, odhlaul. Spet mu tako stoci, ravne drugega nozja, odpre drugo jemu, i zjeme druge st. soke po soce, ki so mu jih vsej berj spet prigrali, da nobene manka ni. Res je pa tudi davno tako poznor domo prigral, kakor včeraj, je bil soca zlo nevolje, i zjugal je pa se sluzje spate, aldo so spet jutro tako poznor prigral. Tretje jutro zjeme spet se mu taka zgodila, to včeraj i predvčerajšnam. Spodi pa sočas. Kaj mu je povete? H kobilici i se upa se tako poznor proditi, si misli, da bi stegnila je nevolja biti, da jo kaj naprej nadleguje. Pre tedaj i pride do kraljevega gladi. Prvi sluzje i kuhar pa zjame, da bi vseh devoj nosil, pometal i druge male sece opravjal i deli kuhinjskega. Spod je kuhar vraga mu potreben opravok i mogel je od kralja iti. Karoci toraj, se jemu zastrel skuhati, Res je mislil, da ga ravnost skazil se bo. Mladenci je vse od ljubil storiti, i kuharju rekli, se mi ne treba bati, do je skuhal, da so prao i vsej skode zanj i groz. Si karil, se drugih sece opravjal, temuc, kadar je cas pravit, zastrel na nuzo dati, je razgledil petre i naj boljse zastrel, ki se napraviti more, je bil zastreljen. Kralj i njegove tri hčere so jemu kralje i njale, da se sivo nikoli tako nobo kuharjeva jedi. Mladci je sekrat zjame kuhinjske prepustil i vsej so tade jedi naj bolj kralje.

Kraljeve hčere so bile, se odraščene i pripravne se moziteo. Mleta kralja so je tudi leta mupala i sklenil je naj stari moziti i sije mo. zje kraljevo prepustiti. Koval je kraljevic od vseh kralje, da naj pridejo pravit suemat, i kakor pa o prvič zjame i na sulice odleti, liste ja do kraljic i kraljevo. Mladenci je hči nekaj sece dila, nekaj pa je pa tudi kraljevo mihal. Misli, kaj je storiti, i yle na loko, kjer se je kobilica jela, Res mu je bila takrat zastacala, da naj jej pravit pravit, kadar se do nej usoga zgodilo. Pov je, da mu kralj stavo hčer moziti i kakor so pravit suel, tistega dneva. Pravi: Mi si ne mogel jaz pravit sueti? Kobilica: O prao tako. Spodi, in soper tito skalo, ki si jo prvi dan, hodi soce pravit. Dobil dos na mestu strel polno rojakov. Dali ti dodo so kraljevo opravo i naj lepsega kralja. Si si odrazi last, i skudi, da boljse pri zadnjih pravit, kadar se do suemange zgodilo. Silili se bodo, pa prvi pravit, toda danci se eu cas, potlej pa le pravit, i pravit dos brez osega, tuda lahko suel i na sulico vzel. Storil je, kakor mu je kobilica rekla. Sel je i pravo skalo, soper jo k njim, i dali so mu rojati tako lepo kraljevo opravo, da je kime pod sol. come noben kralj take. Je so se do malega od vseh stanci kraljevic zjeli, i se bi se bilo imelo suemange pravit, kar ta pravit, tako lepo opravo, tako lepsega obzaga, o kraljevega se soluce ni sijalo, odhal po nebu taha, i njegove laste iz čistega zlata so se plote soluce tako

Distetati, da je osim pogled jimalo. Mladenci se je samu sibi cedit, samu
 svojoj tepoti, i misliti, da so njegovi lasje iz drugega glata, kol
 je imel dohoda veslozi praznue. Maljica ga viditi, kas stari i se pre-
 madue ocesa od rejega. Serce jej zatipa, prosu, molu, da biseu perstenu suel
 ime dug. Kirya ravnajo, da naj gla prvi postusi, ali ou de bravi, kol pa
 sidi, da ga se silijo, se da splositi, gler i pocij perstenu suauu. Kouaj pa ga
 na sulico nobi, spod bode i ostrogmici kouja, i gla, da ga vec si bilo nazaj.
 sel je pa na ravnost spat do tiste skale, por od pal, se skled i se napra-
 vil, kakor popred, da ga nihce ne di poznal. Kad se je spat zavijal i
 sel i glad. Kiryoga parcalali, so misliti, da je kol tako nam jezali i bo-
 je i klathen nazaj prisel. Ali ker ga h su bilo i ga nobedou nasti ni
 mogel i ga tudi poznal na, so bili asi zalostui, glasti pa Maljicina,
 kol se glaj suziti sholo ni suada dez perstenu, i klajja je tudi glogno
 tito dolo. Spet pollice v drugo vse Maljicice narucenimije pa sedujor
 heer. Kuharjev klapec gla spat na tolo, kjer se je kobilica pasla. Kice
 mu ravnob tako stotite, samu da ima v drugo skalo por se lepso spre-
 vo sti, kakor pervikrat. Stotil je tako i nihce si ga ne bil poznal, ko
 je tudi glaj prisel na suenauje, ce si ga ne bili njegovi glati lasje
 poznati dali. Na di spat glaj ne videl, vec klaj ga obstajiti i ne
 spustiti. Toda kouaj je perstenu na sulici imel, je spod bodel kouja
 i shocel cez do stajor, i sel, da je suvalo osim i asi spuil. sel
 je pa na ravnost spat do druge poltine v skali, solket Maljico ob-
 loko si se po poselsko napravil. To je osim zel zavdalo, glasti
 glasti Maljicini i staruua osetu. Spet je sklical v tute vse Maljicice
 na suenauje perstenu za mlajso heer i za Maljicico. Ker se je rad-
 jah spat muga i kol ga je je jezalo, da je dokrat sel, i dve heere
 zapustil, da se ne suete sholo vec moja glati, je skazal stajor
 poumoziti, in ako bi se spat miti hotel, ga nijim ostajati, da bi se
 dej spuil nad njim za tito suenauje, kimeu jo je zavdalo. Su-
 harjevoga klapec pa je sulajta hci se naj dolj mikala. Sela je pa
 tudi glata, kakor glata gaja, kadar naznauje belu dau, krasna kakor
 soluce, kadar spoldue stoji na sledi netiza i na all klaj svet od
 njega gla; suida, kakor sama luna, kadar glava na recerem ne-
 bu bez oblehou i svojo luc na tino zemljo glaja. Kolkat jo je
 njey dvo shlo pogled ovalo, i dolj, kose je spiral daujo, dolj ind je
 v serce zahajala. sel je spat na tolo, kjer se je kobilica pasla,
 spat jo plasa, kaj stotite, da bi tudi tretje perstenu dabil. So-
 silica mu sel, i tito skalo sti, kjer do kobil se seliko zaliso,
 obleho, kakor prejsuo i poprejsuo. Spet so bili je asi glavi i
 pripravljuni za suenauje, i se so se ravnali zaetti, kol so mislili,
 da ga se bode. Ali ta hipce pripelka na kouju zivenu, kakor je
 sel hambegarjev, i od njeyvoh glatik las je tak odsvet glati
 soluce stot, da so se zamigali, da je osim pogled zvelo. Kar-
 najoga, da bi prvi sel postusal, ali ou de bravi i pravi: glau
 je sim prisel, se spodobu na se, da di zavijal. Ali ker se silijo
 auj, se da pregovoriti i gla suenau. Maljicina ga ni suada
 ocesa vec za drugoga kakor samu za njega edinega. Serce jej
 tite, prosu na tihem i zili, da bi sou perstenu suel i se drug;

6
bolje pa če želi, da bi spet ne sedel i ga strazaru ostrelila. Dvoj
zajaka, prstene brez vse izgave, qnauce i na vilice, qnauce, se obrne
i kakol dleht zapelita konj i pahuc cez vsi stloje i tako nagle
deveti s konjem, da sta jmu bila precej spred vci. Sece so steli
li ga rjime, ali kaj je bil je on, ko so se konjaj priplavili, sus-
te i topove zabuditi. Psi so bili sedati, naj bolj pa stari kralj
da se mu je taka drausta zgodila, da hore, glaj ne smajo nobe-
nega moza ishati, kes so prstene izgale. Razpustil je vse kral-
jevice na dan i žalosten je bil noc i dan. Dvoj je pa s konjem
dirjal do skale nazaj i se spet po kuharstvo kakol pred obled
i sed o grad nazaj. Spet je imel cukrat kuhar nekaj opraviti
i posel je mozel na mesto njega zahtek kuhati kraljicinu, ki
so bile odsihlot vedno žalostne. Naj bolj zamisljena pa
je bila naj mlajša i naj zalisa. Kadaz je skuhal, je ušel
starej i mladjej polno skudlo dobre kave, mlajšej je pa
pravno dal. To jo zjezi i zažuga mu goje, če jej ne prinese
bolj kave. Glaj pa maloči tako dobre, da se po nobenem glaju ni
taka tekla, i o skudlicor dene rje prstene, ki ga je bil takrat
na sulico sed. Kraljčina vije, zagleda svoj prstene i skoci iz
za nize i gle o kuhinjo pravit, kadaz je kuhat. Zvediti, da ku-
harjev slika, ga gle neotesa i skat i rajde ga bolj o draustnu
kajne. Gle k njemu, potegne mu zavezo z glave i naj lepsi
glati kodi so se mu vsuli doli na rane. Una rosa vesela ga
objane. Spogledata se i qnauce se ljubezu o njunih sercih, ki
se ni nikdar acc opasiti dala. Kes se je pa bati bilo, da se
do oca kralj spirat takej goje, kuharstenu pomagavcu svojo
hore dati, se nista upala razpediti. Sueli sta se na tihem ra-
da. Rihce ni vedel za to, kas jih je bilo o gradu i kas jih je bilo
druejad. Ali kumalo je kraljčina od njega spočila. Gle torej en-
ga due k očetu i pore, kaj i kako, i proti, da naj se da ku-
harjevega klape za moza. Kasiravno je bil oca kraljicini
stano hud, je vendar, kose je malo, jeza kolepla i je pre-
mislil, da drugace ni storiti, prosijo dobroti se ju pokocil,
toda se glada sta mogla iti drugam stanovat. Ta zmitrina
pa, kakol so skusali jo na tihem odvezati, je vendar sta da
lec skoli porvete. Una dva parsta bila vesela, sta se vedno
rada imela, kakol prvi dan, ko sta se spoznala, da sta bila
osim izgled zahovske ljubezni i serce. Una je skusala njemu
ostree i su rje se po godu storiti. Bila sta dvojje tto, pa
ena duša, duo serce. Bliznji kralj je zvedil, da je ta kralj
dal svojo hore clovku tako niznega stanu. Suel je kci vrbave
i bi bil rad njega ojenil s kito kraljevo hore. Naj je pa mlaj-
sotahane dal, to ga je tako spello, da spere svojo vojsto
skup i mu napove boj. Ublaciti so dan kakol se bado potiti i se
kralja postukila, kadaz je mocejsi. So raznihova vojaka je bila
allito peca, kakol tega kralja, kes se imel vedno peca de-
zilo i je acc ljudi skup nagnal. Tisti dan, ko so se imeli dru-
gi dan potiti, sece moza mlajše kraljeve hore rje: kes so o navreuti,

des kraj & dolžnost je, da jim vsem tudi jaz pomagam. Njemu nekaj zdava,
da se postusi in & sovragnika premagamo. Tudi, se de, se je bilo stalo,
ker se je dala, da bi ga vojška ne pokosila. Kuder ga ni zadrževala, ker
onu ni mogla nikoli nič odreči. Tu je se objame, poljubi & gleria tisto
koko, kjer se je Kobilica paskla. Pove jej, da je tu, kralj pridel & vojško
v deželo i župa domaćega kralja pokobuati. Kobilica mu ni dala kralje
govoriti, sigla mu je v besedo i djala: Pojdi, odpri ose tri stane, ob-
leci se po kraljevo i vsjakom reči, sebo ste na vojško kralju pomagat.
nič se te ni treba bati. Menjal dos sovragnika, preden se do dan nap-
nil i kralja i deželo rešil. Stal je, kakor mu je Kobilica rekla.
Naperil je ose tri stane se oblekel po kraljevo i peljal celo armado
sbo do bojišča. Je ste si ste vojške nasprot stali, kar pride mu s
svojo armado slavn v herbet domaćemu kralju, ki je mislil, da ga
je kralj sovragnik od obeh strani zapel. Ker pa vidi, da se mu
mirno dila i se obnaša po sovragnu, ga pričakuje sicer i bojim,
pa vendar se hudo točevine serone. Kadar dila pride, leče kralju:
Nče, le zad se smaknite, se doue postusil jaz & sovragnikom, i če
bi stequila sila biti, takrat se le bi kritisvite i plavite od me
strane nad sovragnika. Biso veliko govore. Kralj se smakne
i oče i svojo vojško stopi v pred. Kof se prave i preden je soluc
zadla, je bil sovragnik popolnoma pototem i eda vijagova vojška
razklopeljena. Sovragne kralj i njeno vne sta prista vartem v pusti
i gnaga je bila popolna. Kralj je bil redopredjivo vesel. Kar je gnaga
vaden svojo lastno govedo raz per i ga prosil pri njem ostati, da ga
pogostije i vedno po kraljevo paka. Mu pa pravi, da se stequ
ostati, snova hito domu ste, ker ga optoči klicjo. Dagnani pa dan,
kralj do v gostje prisel, ker je kralj le silil, da silici ni mogel. Mu pa
solje svojo vojško nazaj v stane vrtine, se obleče v poprejše opravo
i vne domu, kjer ga je je domaj žena pričakovala, sereno vesela, da
se je zdal varil. Kadar pa pride dan, kof je obljubil, k kralju
v gostje priti, reče svoji ženi: Ajuba moja, zdaj se pa rajepravi,
kredi k osetu v gostje, ker mu ni nikoli nič rekla, se je rajepravi
v navadno plačniko obleko i dila sta v kraljevi grad. Kudi je dila
ose pripravljen prač po kraljevo, gostovanje, da ni kaj tacega.
Kresta k osetu i prabita, da sta v gostje prista. Nemu pa se ris-
ta nikoli tako nadležna prista, kakr dano zdaj. Pravi: kano zdaj
reju je manhalo, ko dodo tako veliki, inentue gostje k rane pristi.

Kakini i kdo v prate gostje i prava kralja get - ki so tako inentue,
da je toliko žuje pripravljena?

Nče - kralj: Ni je gnagal mojega sovragnika, je obljubil daveč priti,
tedaj je toliko pripravljena i za vaji daveč se ostanka pri nas.

Get: Ali ga poznate, ki ste mu rekli priti v gostje?

Nče - kralj: Ne poznam ga.

Get: Kaj pa bi bilo, ko bi bil jaz tisti, ki sem sovragnika prave
gal, pa bi nune pogostiti?

Kralja ta govornica razžali, ker mu ni da se norčuje, ali get pravi:
Nče ali poznate tole govedo, ki ste mi je po doljem gnagi sami ne
pasi pripeli?

